

De voorzitter:

Dan hebben we drie interpellaties en één, respectievelijk mogelijk twee mondelinge vragen over Bionerga en Spoorlijn 18.

De interpellaties over de ontslagen worden gebundeld. De eerste is deze van de heer Verbrugge van de N-VA-fractie.

Punt 20

Interpellatie m.b.t. 50 ontslagen bij de provincie Limburg (Hendrik Verbrugge)

De heer Hendrik Verbrugge:

Collega's, eind september beslist de deputatie hals over kop over te gaan tot 50 naakte ontslagen. De pers wordt bijeengeroepen. De mededeling wordt in de publieke opinie gegooid. Een beslissing met een enorme impact. Dat is voor iedereen duidelijk.

Dan verwacht je toch, collega's, dat op de eerstvolgende raadszitting dit punt door de deputatie zelf geagendeerd zou worden. Vraagteken. Niks daarvan.

Ik was verbaasd. Ik deel hier de consternatie van onze fractie mee. Iedereen met een minimum van fatsoen, zal toch begrijpen dat het bericht zelf, maar ook het feit dat dit niet op de agenda staat, eigenlijk niet kan.

Daarom deze interpellatie met als ultieme vraag waar de echte verantwoordelijkheid voor deze beslissing ligt.

Mijn betoog, collega's, zal gebaseerd zijn op drie punten. Eén: de communicatie van de deputatie of het verhaal tussen het verschil perceptie en realiteit.

Op 24 september kondigt de deputatie aan dat zij 3,5 miljoen euro minder krijgt van het Provinciefonds. Dat komt ongeveer neer op 2,5% van de totale inkomsten van de provincie. De deputatie staat op haar achterste poten. Vooral mijnheer Peuskens laat in de pers weten dat de Vlaamse Regering een hold-up pleegt. Hold-up is een Engels woord. In de Van Dale staat "een gewapende overval".

Onmiddellijk wordt met de vinger gewezen naar de N-VA en minister Bourgeois die erachter zit. Opmerkelijk toch, collega's, want CD&V en sp.a maken deel uit van de Vlaamse Regering. Deze begrotingsmaatregel was met unanimitieit en collegiaal genomen. Ik kan alleen maar concluderen dat de Limburgse excellenties mevrouw Lieten en mijnheer Vandeurzen, het blijkbaar nagelaten hebben om de respectievelijke gedeputeerden op de hoogte te brengen. Sorry, maar als miskennis van het provinciale niveau, net door CD&V en sp.a die het onze fractie verwijten dat wij niet opkomen voor Limburg, kan dat tellen.

Dan twee dagen later, op 27 september, opnieuw bijeenkomst van de pers en opnieuw wordt een beslissing in de publieke opinie gegooid. De enige oplossing om aan dat probleem tegemoet te komen is het naakte ontslag van 50 mensen. Gedeputeerde Peuskens, ik citeer hem: "Het is het begin van het einde".

CD&V, sp.a en Open VLD nemen in de deputatie een beslissing en weerom wordt de verantwoordelijkheid voor deze beslissing in de schoenen van een andere partij geschoven. Ik citeer mijnheer Peuskens, de woorden die hij de vorige provincieraad heeft gebruikt: "Je moet het maar durven denken en durven doen en durven zeggen".

Tot tweemaal toe, collega's, wordt de realiteit hier geweld aangedaan met een perceptie, met een rookgordijn. Er is meer.

Is de deputatie er werkelijk in geslaagd om op twee dagen tijd een analyse uit te voeren die alleen maar tot het naakte ontslag van 50 medewerkers kan leiden? Of heeft de deputatie deze oefening vooraf reeds gemaakt en wordt de extra besparing die de Vlaamse Regering oplegt, gebruikt als een schaamlapje om eigen beslissingen te verbergen? Het rookgordijn.

En dit alles wordt zomaar in de publieke opinie gegooid. Zijn de diensten gecontacteerd geweest om in sereniteit de consequenties van deze beslissing van de Vlaamse Regering te onderzoeken? Is dat gebeurd?

Bovendien, maar dat is het minste van de problemen van de deputatie, wordt de provincieraad –collega's, wij zijn de legitieme vertegenwoordigers van Limburg en de Limburgers- gewoonweg niet in kennis gesteld. Dat is ook niet de eerste keer.

N-VA, die met de vinger gewezen wordt, heeft nochtans al meer dan eens suggesties gedaan, positieve suggesties. Die worden steevast van de hand gewezen. Toch krijgen wij de schuld.

Nochtans is communicatie nu net het paradepaardje van deze deputatie en zeker van de voorbije deputaties. Waarom dan deze foute voorstelling van de feiten? Is er iets dat verborgen moet gehouden worden?

Dit brengt me bij mijn tweede vaststelling: de communicatiekwaliteiten van de deputatie.

Uit een schriftelijke vraag van collega De Meester van eind 2012 stel ik vast dat de deputatie in het antwoord op die vraag stelt dat ze in 2012 voor meer dan 2,7 miljoen euro aan betaalde contacten met de media heeft gepend. Ik geef u dit bedrag mee, want het is choquerend. We zitten in dezelfde grootorde als de besparing. Ik moet vaststellen dat het bitter smaakt als je de uitgave aan communicatie vergelijkt met de tientallen geplande naakte ontslagen.

Deze informatie brengt mij bij iets dat in deze raad reeds aan de orde geweest is. Wij hebben als oppositie meermaals aangetoond bij de bespreking van de begroting en begrotingswijzigingen, dat deze provincie jarenlang te hoge belastingen heeft geïnd en op onwaarschijnlijk hoge reserves heeft geteerd. Dan is het logisch dat er geen prikkel tot zuinigheid, tot vooruitziendheid is. Gouverner c'est prévoir. Vooruitziendheid zou een degelijk beleid moeten zijn.

Wanneer dan plots de omstandigheidsfactoren veranderen en men moet het geweer van schouder verplaatsen – Ford sluit, minder inkomsten, de interne staats hervorming met de financiële consequenties, het feit dat alle oude dossiers uit de kast gehaald worden en nog dit jaar moeten gerealiseerd worden, de 50 miljoen euro voor SALK-kantelt het schip. Plots komen de gevolgen van een onzorgvuldig beleid over de jaren heen pijnlijk open en bloot te liggen.

Over het financiële beleid hebben we gesproken. Nu komen we bij het personeelsbeleid. Ik ben op mijn hoede. Ik ben hier nog maar een jaar en ik moet opletten met wat ik zeg. We hebben gezocht naar informatie. Hebben we informatie over het personeelsbeleid gevonden? Ja.

Het Rekenhof, herinner u dat dit hof altijd commentaar geeft over de rekening, heeft in 2007, zes jaar geleden, een auditstudie gedaan van het personeelsbeleid van deze provincie. Ik ga u een dia tonen. Collega's, kijk even samen met mij naar deze cijfers. U ziet de provincies van ons land. U ziet het aantal personeelsleden. De studie is uitgegeven in 2007, maar is gebaseerd op 2005. U zal zeggen dat die cijfers niet meer up-to-date zijn. Oké, kijk maar even verder.

West-Vlaanderen: 822 personeelsleden; Oost-Vlaanderen: 1 078 personeelsleden; Vlaams-Brabant: 852 personeelsleden; Antwerpen: 1 499 personeelsleden en Limburg: 1 162 personeelsleden. Dat zijn cijfers exclusief het onderwijzend personeel. Het zijn cijfers uit de studie van het Rekenhof.

Wanneer we dat uitdrukken in het aantal personeelsleden per inwoner van de provincie, dan stelt u vast dat Limburg één personeelslid heeft op 731 inwoners en dat West-Vlaanderen – ik neem aan dat de provincie West-Vlaanderen dezelfde taken heeft als de provincie Limburg – het met de helft van het personeel doet, slechts één personeelslid per 1 423 inwoners. Ik geef u cijfers. Ik spreek op dit moment geen oordeel uit. Ik zou ook niet durven.

Uit de tekst van het Rekenhof citeer ik twee zinnen op pagina 19 –overigens ik heb de tekst bij voor wie deze wil inkijken-: “Uit onderzoek blijkt dat het provinciebestuur contractueel personeel nieuw heeft aangeworven zonder enige vergelijking van titels en verdiensten van verschillende kandidaten”. Men stelt zich de vraag: zijn er vergelijkende examens gebeurd waarbij men de beste neemt of is hier à la tête du client gewerkt? Nog erger vind ik de opmerking op pagina 22: “40 procent van de onderzochte personeelsdossiers van de provincie Limburg bevat geen enkele verantwoording voor de aanwerving”. Dit zijn letterlijke citaten. Dit zijn cijfers. Dat zijn koppige dingen waar je niet kunt naast kijken. Ik onthoud mij van elke politieke interpretatie.

Nog betekenisvoller is het antwoord van de toenmalige deputatie op deze audit. Die audit leest als een waarschuwing van het Rekenhof: let op. Het antwoord eindigt met een rits aanbevelingen, ondertekend door onze huidige voorzitter, mijnheer Van Baelen. Er wordt op geen enkel moment geantwoord, gerepliceerd, weerlegd. De opmerkingen, de aanbevelingen worden straal genegeerd.

Collega's, ik geef u deze zaken mee omdat ik hoop dat we hier straks een positief debat gaan voeren over het personeelsbeleid van deze provincie over de voorbije jaren. Ik hoop dat de deputatie mijn stelling volledig kan weerleggen. Ze zal echter deze cijfers moeten kunnen weerleggen en ze zal een verklaring moeten geven waarom ze niet ingegaan is op de suggesties van het Rekenhof. Had men vroeger, in 2007, 2008, 2009 efficiëntieoefeningen gedaan, dan had men niet nu voor deze 50 naakte ontslagen, dit drama, gestaan. Men kan onmogelijk de politieke verantwoordelijkheid voor deze beslissing doorschuiven.

Met deze gegevens die wij opgezocht hebben, begrijpt u toch dat de communicatie van de deputatie niet netjes geweest is. Ik hoop dat er geen politiek spelletje gespeeld wordt op de rug van 50 medewerkers van deze provincie. Ik hoop dat men niet doelbewust een foute communicatievoorstelling van feiten gegeven heeft die een pijnlijke realiteit moet verbergen.

Daarom zou ik willen weten op welke manier het provinciebestuur zijn efficiëntieoefening gedaan heeft. Welke besparingen kunnen wij verwachten? Waarom is er gecommuniceerd dat men uiteindelijk niet anders kon dan over te gaan tot 50 naakte ontslagen?

Ik kijk uit naar jullie antwoord en naar de opmerkingen van de collega's van alle fracties in dit debat.

Dank u.

De voorzitter:

Daarbij aansluitend hebben we de interpellatie van mijnheer De Meester over hetzelfde onderwerp.

Punt 21

Interpellatie m.b.t. de beslissing tot ontslag van 50 werknemers (Wim De Meester, VLAAMS BELANG)

De heer Wim De Meester:

Collega's, de Vlaamse provincies klagen steen en been. U hebt dat daarnet ook al gehoord van de collega. De Vlaamse Regering, samengesteld uit CD&V, sp.a en N-VA, heeft naar aanleiding van de voorstelling van het gewestelijk budget 2014, zonder voorafgaand overleg, aangekondigd het mes te willen zetten in het Provinciefonds.

Decretaal is bepaald dat de Vlaamse provincies jaarlijks van de Vlaamse Regering een dotatie krijgen ter ondersteuning van hun algemeen beleid. Momenteel bedraagt die jaardotatie afgerond 92 miljoen euro.

Een paar maanden geleden werd het fonds al een eerste keer getroffen. Toen bleek dat dit bedrag in het kader van de implementatie van de Vlaamse interne staatshervorming in 2014 met een bedrag van ergens tussen de 35 en 40 miljoen euro zal worden afgerond.

De provincies verliezen vanaf 1 januari 2014 immers een aantal bevoegdheden, onder meer op het vlak van Welzijn, Economie en Cultuur. Dat heeft tot gevolg dat de budgetten hiervoor overgeheveld worden naar andere beleidsniveaus.

De traditionele partijen zien dus het einde van de provincies, collega's.

Op 24 september liep de gedeputeerde bevoegd voor Communicatie, uiteraard met veel heisa, onmiddellijk naar de pers. De deputatie had immers net vernomen dat de Vlaamse Regering beslist had om minder uit te keren uit het Provinciefonds aan de Vlaamse provincies. Voor alle Vlaamse provincies is dit een inkomstenverlaging van 54,8 miljoen euro of 60%. Voor de Limburgse provincie betekenen de opeenvolgende beslissingen van de Vlaamse Regering een vermindering van eerst 4,5 miljoen euro en nu 3,5 miljoen euro, kortom een totaal van 8 miljoen euro minder uit de Vlaamse pot.

Oorlogstaal was bij de gedeputeerde niet uit de lucht. "Dit is diefstal", schreeuwde hij voor de camera. Het leek wel of hij bij deze vertoning de kleur van zijn partijkaart kreeg.

Als een bedrijf uit de privésector 50 mensen botweg op straat zou zetten, dan liep diezelfde gedeputeerde wellicht vooraan in de betoging om de bedrijfsleider te lynchen. Nog geen dag later had deze gedeputeerde de pers ontboden. Inderdaad, collega's, hij beheert het budget Communicatie. Met uitgestreken gelaat, een begrafenisondernemer zou jaloers worden, heeft hij voor de camera het ontslag van 50 personeelsleden aangekondigd. Een Oscar zal niet lang meer uitblijven voor deze steracteur.

In deze reportage, op de achtergrond, in het bijzijn van personeelsleden, leek het alsof de andere gedeputeerden een stapel ontslagbrieven ondertekenden. Geen fraaie vertoning. Mogelijk zit de regisseur van dit plot bij de stapel ontslagbrieven.

Een andersgekleurde gedeputeerde besloot de mensen gerust te stellen met de mededeling dat er geen belastingverhoging komt. Dat zou pas het toppunt zijn. Wist u, beste collega's, dat in de vorige legislatuur de reserves van de provincie Limburg opgebouwd werden tot meer dan 110 miljoen euro? Een groot contrast in tijden van massale vernietiging van onze welvaart. VLAAMS BELANG ijvert in deze provincieraad al jaren voor een belastingvermindering. Dat de gedeputeerden nog maar zouden denken aan een belastingverhoging zou pas een schande zijn.

We zitten al ruim vijf jaar in een economische crisis als gevolg van de financiële crisis. Op de golf van een naderend economisch kerkhof na de sluiting van Ford en andere Limburgse bedrijven, is een belastingverlaging voor onze bedrijven slechts een pleister op een zwerende wonde. De beslissing van de Vlaamse Regering geeft duidelijk een niet te onderschatten signaal. Dit is zelfs de aanzet tot een verbrokkeling van de provincies ten voordele van de gemeenten. Onze VLAAMS BELANG-fractie heeft altijd een duidelijk standpunt ingenomen over

het voortbestaan van de provincies. Onze fractie maakt zich natuurlijk zorgen over de wansmakelijke show die rond de aankondiging van het ontslag van 50 van de 1 146 werknemers van de provincie werd opgevoerd. Dit is angstaanjagend.

Inderdaad, VLAAMS BELANG ijverde voor een vermindering van het personeelsbestand maar dan wel via natuurlijke afvloeiingen, zoals niet-vervanging bij pensionering en niet via naakte ontslagen zoals door de deputatie werd aangekondigd.

Ter illustratie van het personeelsbeleid en het uitblijven van besparingen in de vorige jaren, citeer ik een passage uit het standpunt van de fractie van november 2010: "Ook in onze provincie wordt met geen woord over besparingen gerept. Of toch wel? Want gedeputeerde Van Baelen verkondigde enkele jaren geleden, op 22 november 2007 om precies te zijn, het volgende: 'Er zijn een aantal grote uitdagingen'. Ik noem er één van. Ik citeer de gedeputeerde verder: 'Tijdens deze legislatuur kan 27% van het personeel op pensioen gaan. Er is dus sowieso een enorme kering in de organisatie'. Hij ging verder: 'We vervangen inderdaad ook niet alle personen die op pensioen gaan. In de beleidsnota leest u dat 43 personeelsleden dit jaar op pensioen gaan. 18 daarvan worden vervangen. Er komen anderzijds wel 40 nieuwe functies bij, al dan niet via subsidies. Maar dit zijn personeelsleden van de provincie al dan niet betaald met subsidies'. Wel, zoals de personeelscijfers van de jongste jaren aantonen', ging de gedeputeerde toen verder, 'zijn er weinig of geen veranderingen sinds de aankondiging in de beleidsverklaring van 2007. Dit jaar", in 2007 dus, gaat hij verder, "stelt de gedeputeerde ons echter gerust want personeel is een dynamisch gebeuren en hij kondigt aan dat er geen grote stijgingen in personeel zijn geweest". Het zou er nog aan mankeren. "Veel woorden maar geen daden om het personeelsbestand te verminderen en dus ook geen besparingen". Tot zover de passage van 2010.

Vooruitdenken op personeelsbeleid was dus niet aan de orde. Mogelijk lag de oorzaak bij arrogantie over het voortbestaan van de provincies. Men zou het groenboek voor de interne staatsvorming wel afschieten via de VVP en door het middenveld, de verenigingen en het personeel te mobiliseren. Het witboek werd dus een afkooksel van het groenboek. De bestuursakkoorden waren immers de oplossing om voor een groot deel voort te doen alsof er niks aan de hand was.

Door een beslissing van de Vlaamse Regering eind september werd de deputatie met de voeten op de grond getrokken. Zoals we tegenwoordig gewoon zijn, werd de provincieraad opnieuw niet op de hoogte gebracht van een belangrijke beslissing. De aankondiging van het ontslag van 50 werknemers van het provinciepersoneel werd via de pers gevoerd. Dat is de reden van mijn interpellatie en de reden dat ik een antwoord wens op volgende vragen.

Welke pistes werden onderzocht om deze ontslagronde te vermijden? Die vraag loopt gelijk met vraag één van de collega.

Hoeveel werknemers per jaar bereiken de volgende vijf jaar de pensioengerechtigde leeftijd?

Hoeveel per jaar kunnen er vroeger op pensioen?

Werd er inderdaad overwogen om de belastingen te verhogen?

Welke vermindering voor ondernemingen zal worden doorgevoerd?

Welke bezuinigingen en voor welke bedragen werden er overwogen en welke worden doorgevoerd om de naakte ontslagen te vermijden? Dat ligt in de lijn van vraag twee van de collega.

Werden de mogelijkheden van detachering overwogen? Veel gemeenten hebben vacatures.

Welke criteria worden gehanteerd voor ontslag?

Wij kijken uit naar duidelijke en concrete antwoorden. Na die antwoorden zal ik een suggestie tot besparingen lanceren.

Dat was het voorzitter.

De voorzitter:

Dank u wel. Ik ben blijkbaar heel populair na mijn ambtsperiode als gedeputeerde. Ik willen alleen maar zeggen dat opzoeken goed is, maar selectief opzoeken is toch wel heel klein.

Gedeputeerde, graag aan u het woord.

De heer Frank Smeets:

Dank u wel, voorzitter, beste raadsleden. Ik wil de situatie even schetsen. Welke pistes zijn er allemaal onderzocht -dat zijn de vragen die ons gesteld zijn in deze interpellaties- om te komen tot het besluit dat we moeten besparen op onze personeelsuitgaven aan een equivalent van 50 personeelsleden?

Dat heeft te maken met de opmaak van onze begroting 2014, die we volgende maand bespreken. Dus, het antwoord op de vraag waarom we het vandaag niet bespreken, is omdat het deel uitmaakt van de begrotingsopmaak 2014 die we aan 't voorbereiden zijn. Ik denk dat iedereen weet dat dat geen gemakkelijke oefening is. Met de nieuwe beheers- en beleidscyclus zijn er strikte begrotingsregels die aan de provincie maar ook aan gemeentebesturen opgelegd worden.

Twee regels waaraan we moeten voldoen. Eén, we mogen op kasbasis per jaar niet meer uitgeven dan er inkomt. Twee, op de termijn van de legislatuur moet ook onze financiering in orde zijn, dat wil zeggen: het geld dat we lenen moeten we ook kunnen terugbetalen.

Voor de opmaak van onze begroting 2014 moesten we van deze strikte begrotingsorthodoxie uitgaan. We hebben als basis de rekening 2012 genomen, omdat we daar beschikken over effectieve rekeningcijfers, over wat effectief betaald is in 2012. Maar ook omdat in de rekening 2012 inkomsten gelijk waren aan uitgaven.

Dan hebben we daar de criteria aan vastgekoppeld. Welke groeimarges hebben we? We zijn ervan uitgegaan – dat is in het voorjaar gebeurd in overleg met onze financiële dienst en onze personeelsdienst- dat onze personeelskosten elk jaar maximaal 2% mogen stijgen ten opzichte van de rekeningcijfers 2012; 2% komt ongeveer overeen met een indexverhoging van de personeelsuitgaven, maar komt dan ook weer overeen met de indexatie van de kadastrale inkomens of van de onroerende voorheffing waardoor we een gelijkwaardige stijging van onroerende voorheffing hebben. Dus wat dat betreft: stijging inkomsten is gelijk aan stijging uitgaven.

De personeelskosten moesten beperkt blijven tot 2%. Dat betekent dat er voor de normale verhogingen in de loopbaan geen ruimte was. Voor verhogingen van extra-voordelen die op Vlaams niveau worden onderhandeld, -met de Vlaamse overheid die voor gemeenten en provincies onderhandelt, en waar we de afgelopen jaren ook wel eens wat verrassingen gekregen hebben in verband met sociale voordelen, vakantiegeld, enz.- hebben we ook geen ruimte meer gepland. Die strikte stijging van 2% is eigenlijk een geleidelijke afbouw.

Voor wat de uitgaven voor werking en subsidies betreft, bleven we bij de bedragen zoals vastgesteld in 2012. Geen indexatie dus, ook niet van subsidies, voor organisaties zoals Toerisme Limburg, de POM, ERSV, enz., waar onze subsidie vooral naar lonen gaat.

Daarenboven plannen we extra besparingen in de begroting 2014. Wij zouden aan de raad willen voorstellen om onze algemene provinciebelasting bedrijven, die nu een opbrengst geeft van ongeveer 9 miljoen, te verlagen met 1 miljoen euro, meer bepaald voor de grote bedrijven.

Onze algemene provinciebelasting bedrijven is een belasting op de oppervlakte die bedrijven in gebruik hebben. We hebben drie tarieven. Een tarief voor bedrijven beneden 1 ha, een tarief voor bedrijven van 1 tot 10 ha en een tarief voor bedrijven boven 10 ha. Die tarieven lopen op. Bedrijven boven de 10 ha hebben een tarief van 0,25 euro per vierkante meter bebouwde oppervlakte en 0,12 euro per vierkante meter onbebouwde oppervlakte en dit vanaf de eerste vierkante meter. Dat betekent dat een bedrijf dat juist boven de 10 ha valt voor heel zijn oppervlakte in een hogere belastingschaal komt. Dat is eigenlijk een progressieve belasting.

Om de grote bedrijven een tegemoetkoming te doen in deze financiële crisis, hebben we gezegd deze progressiviteit eruit te halen. We stellen voor een eenvormig tarief te gebruiken voor bedrijven die een relatief grote oppervlakte in gebruik nemen. Er zijn, dacht ik, een zeventigtal bedrijven die boven de 10 ha zitten. Die staan in voor 1/3de van die belastingopbrengst. Als we de tarieven verminderen met ongeveer 20%, dan komt dat voor die bedrijven neer op een besparing van 1 miljoen euro.

Vorig jaar rond deze tijd werd aangekondigd dat Ford zou sluiten en met Ford een aantal toeleveringsbedrijven en nog een aantal bedrijven. Ook daar hebben we een voorzichtige prognose gemaakt. Wat betekent dat als die bedrijven de deur sluiten? In 2014 betekent dat, zij betalen ons ook veel onroerende voorheffing, een minder-opbrengst geraamd op 2 miljoen euro onroerende voorheffing en 600 000 euro algemene provinciebelasting.

In onze begroting 2014 gingen we uit van een mindere belastingopbrengst door de belastingvermindering van 1 miljoen en mindere ontvangst van 2,6 miljoen.

In de interne staatshervorming hebben we met de Vlaamse Regering, die in 2009 van start ging met het groenboek, het witboek en de bestuursakkoorden, afgelopen jaren sterk onderhandeld om nog een aantal taken voor de provincie, zowel op de persoonsgebonden als de grondgebonden materies, te kunnen behouden. Er zijn taken weggevallen en er is een verevening gebeurd. Verevening: we krijgen geen inkomsten uit het

Provinciefonds, maar we moeten die uitgaven aan een gelijk bedrag ook niet meer betalen. Dat is correct, behalve voor Sport is dat niet correct gebeurd. Daar heeft men ons voor een half miljoen in de zak gezet. Tot daar.

In die interne staatshervorming hebben we van de Vlaamse Regering wel een positief antwoord gekregen op een vraag die de provincie al lang heeft, namelijk om meer bevoegdheden te krijgen in het beheer van de waterlopen. Momenteel is het beheer van waterlopen gesplitst over vier beheerders: het Vlaams gewest, de provincie, gemeenten en de polders en de wateringen. We hebben gevraagd, voor een goed waterbeheer en ingevolge de overstromingen die er geweest zijn, om waterbeheer zoveel mogelijk in één hand te laten. De afspraak is: geen verplichte overheveling, maar de provincies mogen met de gemeenten onderhandelen om de categorie-3-waterlopen over te nemen. Onze dienst Waterlopen en de gedeputeerde die daarvoor nu bevoegd is, zijn gesprekken met de gemeenten aan 't voeren. We krijgen van heel wat gemeenten de vraag om de waterlopen over te nemen, om dat te beheren in één hand.

Wij plannen voor die bijkomende waterlopen een meeruitgave van één miljoen euro in werkingskosten onderhoud van die waterlopen, en één miljoen in investeringen. Dus, twee miljoen extra.

Ingevolge die strikte begroting, zeker nadat de Vlaamse overheid ons onverwacht 3,6 miljoen euro ontnam uit het Provinciefonds zonder dat daarover onderhandeld was in de interne staatshervorming, zonder dat er onderhandeld is over de vereveningen, hebben we ons de vraag gesteld of we dat nog zouden doen. We hebben gezegd: "Ja". We hebben als provincie jarenlang gepleit om het beheer van de waterlopen bij de provincie te houden. Dat vinden we een bovenlokale grondgebonden provinciale taak, een sluitende bevoegdheid zoals oorspronkelijk in het groenboek stond. Laat ons die uitdaging dan ook aannemen. Dat doen we. Dat betekent aan de ene kant minder ontvangsten en aan de andere kant meer uitgaven. We zaten al op een vrij strikte begroting van 2012. Dan zetten we ons twee jaar terug. Ondanks alle prijsstijgingen en indexaties moesten we 5,6 miljoen extra besparen.

Dan zijn we door de begroting heengegaan. We hebben gekeken naar werkingskosten. We hebben terug naar de personeelskosten gekeken. De personeelskosten, ongeveer 52 miljoen euro per jaar, gaan we niet laten stijgen met 2% per jaar. We gaan die op niveau houden. Dat betekent dat, als je rekening houdt met de verplichte indexatie en die is er, je dan 2% minder doet. Dat komt neer op een daling van de personeelskosten met 1 miljoen euro per jaar, ongeveer 20 à 25 VTE's. Dat zouden we kunnen doen via natuurlijke afvloeiing. Zo ver waren we. We willen in de begroting 2014 en in het meerjarenplan aan natuurlijke afvloei van personeel doen door niet alle gepensioneerden te vervangen. Het is onmogelijk om alle personeelsleden die op pensioen gaan niet te vervangen. Een poetsvrouw kun je niet niet-vervangen, want dan wordt er niet gepoetst in de school. Dus, selectief daarmee omgaan, maar onszelf wel opleggen dat miljoen te halen.

Twee. We zijn nog eens door alle beleidsdomeinen heen gegaan, de collega's ieder apart met de diensten, maar ook nog eens samen. We hebben serieus ingegrepen op de subsidies die we verlenen en op de werkingskosten. Ook daar hebben we een aantal miljoenen, in eerste instantie 3,5 miljoen, kunnen uithalen.

Toen we begonnen aan onze begrotingsopmaak zat dat in de pijlpijn. Het zal een strikte begroting worden maar we gaan het kunnen doen met natuurlijke afvloeiingen, op een aantal domeinen minder werkingskosten en minder subsidies.

Die domeinen hebben we vooral gekozen in beleidsvelden waar de Vlaamse overheid het laken meer naar zich toetrekt, waar Vlaanderen zegt dat dat dingen zijn die het zelf gaat doen. Dat heeft bijvoorbeeld te maken met het algemeen sportbeleid. Vlaanderen heeft gezegd dat de provincie daar geen taak meer in heeft. Sportpromotie in het algemeen, samenwerking met sportfederaties is geen taak meer van de provincie. Dat gaat Vlaanderen doen met haar EVA BLOSO. Dat zien we ook op het terrein. BLOSO heeft heel veel activiteiten in onze gemeenten, samen met onze gemeenten, samen met ons. We hebben dan ook gezegd dat te beperken.

In het bestuursakkoord Sport staat dat we bovenlokale infrastructuur nog mogen subsidiëren. We hadden daarvoor een bedrag gereserveerd van 250 000 euro. We hebben in de provincie een aantal mooie dingen kunnen doen. De minister van Sport heeft nu 10 miljoen euro veil om dat te doen. Daar kunnen wij niet tegenop. Daar kunnen we het verschil echt niet meer maken.

Hetzelfde met de sponsoring van bovenlokale evenementen, waar BLOSO bijna het hele terrein bezet.

Zo hebben we over een aantal beleidsdomeinen gezegd: laat ons ingaan op de oproep van de Vlaamse Regering in het groenboek, in het witboek, maar zeker nu met dit signaal, en laten we ons als provincie profileren in die dingen die goed zijn voor de provincie, waar Vlaanderen het verschil niet maakt, maar waar de provincie het verschil kan maken en waarbij we vooral onze Limburgse gemeenten kunnen ondersteunen. Zo gaan we een aantal voorstellen doen van besparingen in de begroting die komt.

Maar toen hebben we die mokerslag gekregen: 3,6 miljoen euro, zonder enige verwittiging. Wij hebben dat ook moeten horen van onze ministers. Eerst informeel nadat de Vlaamse Regering op een mooie vrijdagavond of zaterdagmorgen aankondigde dat zij haar begroting rond had. Achteraf hebben we gehoord, dat is gemakkelijk, 26 miljoen euro wordt uit het Provinciefonds geschrapt. We hebben dat nog ooit meegemaakt. In 2000 ging het over Belgische franken. Toen werd 1 miljard frank geschrapt.

Dus, 26 miljoen uit het Provinciefonds voor alle provincies. Verhoudingsgewijs betekent dat voor ons dat we 3,6 miljoen euro extra moesten zoeken terwijl onze begroting al vrij krap was, rekening houdend met de strikte begrotingsregeling en een aantal zaken die minder inkomsten en meer uitgaven gaven.

We kunnen nu niet anders dan drastische maatregelen nemen, ook op het vlak van personeelsbeleid. We zouden dat bedrag kunnen vinden door nog maar eens met de kaasschaaf over de werkingskosten te gaan en daar 10% af te nemen. Dan kan u de vraag stellen of onze mensen dan nog wel kunnen werken, of we dan nog wel iets kunnen doen. Als je minder taken hebt, moet je dan het personeel hier aan de gang houden? Ik zeg het zo. Het is spijtig voor de 50 mensen, of hoeveel het er uiteindelijk zullen zijn, die hun werk verliezen. Het provinciebestuur is er niet om de mensen aan de gang te houden. Dat heb ik ook tegen het personeel gezegd. Wanneer wij minder taken en minder geld vanuit Vlaanderen krijgen, dan denk ik dat we onze verantwoordelijkheid moeten nemen om dat ook met minder personeel te doen.

Die 3,6 miljoen euro gaan we in verhouding verdelen over het aandeel personeel, werkingskosten en subsidies. Die verhouding is ongeveer 3 tegen 2. Het personeelsbudget moeten we, door de onmiddellijke afname van 3,6 miljoen euro per jaar vanaf 2014 uit het Provinciefonds, met 2 miljoen euro verminderen. Onze personeelsdirecteur had snel berekend dat een gemiddeld personeelslid 40 000 euro per jaar kost. Omgerekend zijn dat gemiddeld 50 personeelsleden. Ondertussen zijn de berekeningen wat verfijnd: het is 44 000 euro. Het kan dus wat minder. We moeten zien, afhankelijk van het personeel waar we afscheid van nemen, hoeveel het er uiteindelijk zullen zijn. Het is een begrotingsmarge. Het is niet het getal 50 waar we ons op fixeren, maar wel op het nominale bedrag van 2 miljoen euro. Dat moeten we extra en met onmiddellijke ingang in 2014 gedurende de volgende zes jaar inleveren op de personeelskosten.

2 miljoen euro tegen 3,6 miljoen euro, dan ben je er nog niet. Dan hebben we ook voor de werkingskosten gezegd dat we procentueel lineair 3% van de werkingskosten afnemen. Voor 1,3 miljoen euro gaan we nog een aantal subsidies schrappen. Zo kunnen we die 3,6 miljoen euro dichtrijden die we minder ontvangen.

Dat is inderdaad niet plezant, dat is niet leuk. Wij werden door de pers gevraagd om onmiddellijk te reageren op die aanslag die er geweest is op het Provinciefonds. Collega Ludwig Vandenhove, die verantwoordelijk is voor personeelszaken, heeft onmiddellijk en in de eerste plaats een vakbondsoverleg gehad en daar de mededeling gedaan. We hebben een algemene informatie naar het personeel gedaan. We weten ook, wanneer we dit aan de vakbonden uitleggen en wanneer we ons personeel daarover inlichten dat het onmiddellijk uitlekt naar de pers. Daarom hebben we besloten om dit nieuws zelf naar de pers te brengen en de nodige uitleg te geven.

We hadden er ons ook gemakkelijk van af kunnen maken door de belastingen te verhogen. Dat doen we niet. In de economische tijd waar we voor staan, vinden we dat geen goede beslissing. Dat is het standpunt van de deputatie.

We hadden ook onze investeringen kunnen verminderen. We hebben in onze meerjarenplanning een budget van 15 miljoen euro investeringen per jaar ingeschreven. We willen ons daaraan houden. De wensen zijn groter maar we denken dat dit een haalbare en realistische zaak is. We moeten ons patrimonium kunnen onderhouden en vernieuwen.

We hadden, en dat is misschien hetgeen de andere provincies gaan doen, die 3,5 miljoen euro uit de reserve kunnen nemen. Het is hier al gezegd, we hebben een reserve van 100 miljoen. We hebben echter het volgende geoordeeld. Vorig jaar toen we de mokerslag kregen over de sluiting van Ford, hebben we gezegd dat we de reserve die we de afgelopen jaren hebben kunnen opbouwen, willen investeren in de economische groeikansen van onze provincie en we willen die als hefboommiddelen gebruiken: 50 miljoen euro. De andere 50 miljoen euro hebben we echt nodig als buffer want anders kunnen we niet werken. Onze belastingontvangsten komen immers de tweede helft van het jaar binnen. We moeten een zekere marge, liquiditeit hebben om te werken.

Over die 50 miljoen euro waartoe we ons geëngageerd hadden naar deze provincieraad toe, naar de Limburgse bevolking maar ook naar de Vlaamse Regering en Europa die ook hun extra inspanningen deden voor SALK, hebben we gezegd dat we daar afblijven en we willen die verder investeren. Het is dan inderdaad zuur, als je investeringen doet met SALK, als we 50 miljoen extra gaan investeren om vooral tewerkstelling in onze provincie te creëren, dat we dan zelf in ons personeelsbestand moeten snoeien.

Dat is geen prettige opgave. We lachen daar helemaal niet mee, ook al wordt hier wat drama opgevoerd. We zullen hier met een globaal plan komen ter gelegenheid van de begroting en de meerjarenbegroting. Dat is volgende maand gepland. Dan zullen we het geheel ook kaderen. Er moeten inderdaad, na deze principiële

beslissing, nog een aantal voorbereidende maatregelen gebeuren, berekeningen, die we volgende maand pas in hun geheel kunnen voorleggen.

Tot daar de algemene situatie en het beeld van de wijze waarop we gekomen zijn tot deze besparingen. Het is zoals ik gezegd heb heus niet op die 50 personeelsleden dat we zullen besparen. Ik geef graag het woord aan de collega bevoegd voor Personeel om op de andere vragen te antwoorden.

Dhr. Ludwig Vandenhove:

Dank u Frank. Ik zal proberen te antwoorden op de onderdelen die specifiek over personeel gaan. Ik denk dat collega Smeets op de vragen van raadslid Verbrugge geantwoord heeft, op één of twee persoonlijke dingen na. Daar zal ik straks mee eindigen. Ik wil aan de goede samenvatting van Frank alleen nog toevoegen dat het zeker niet op voorhand beslist was, integendeel. Ik denk we in de deputatie goede afspraken gemaakt hadden over het personeelsbeleid dat we de komende jaren zouden voeren. Maar goed, als de situatie ineens verandert, dan moet je ingrijpen. Het was zeker niet op voorhand beslist.

Twee. Er is samen met de administratie en met de vakbonden een scenario uitgetekend. Ik hoop dat we ons daar effectief kunnen aan houden. Er zit ook een bepaalde timing op. Wat afgesproken is, is gebeurd. We proberen dat ook aan te houden.

Als er nog vragen zijn, mijnheer Verbrugge, waar ik nog niet op geantwoord zou hebben, wil ik dat straks graag doen.

Dan de vragen van mijnheer De Meester. Ik wil aan de griffier en aan de aanwezige ambtenaren vragen om op de technische dingen schriftelijk te antwoorden. Bijvoorbeeld het aantal gepensioneerden.

Ik ga eerst antwoorden op uw tweede vraag over het aantal pensioengerechtigden en op uw zevende vraag over de criteria voor ontslag.

Wat zijn we nu aan het doen? De timing is ook afgesproken met de vakbonden. Volgende week vrijdag is er een nieuw vakbondsoverleg. Nu worden door de mensen van HRM gesprekken gevoerd met mensen die op vrijwillige basis wensen om vroeger op pensioen te gaan, enerzijds de vastbenoemden, anderzijds de contractuelen. We zullen zien wat dat geeft. Frank heeft het al gezegd: het gaat niet over aantallen, het gaat over een bepaald bedrag dat we moeten halen. Vandaar ook dat de aantallen soms verschillen. Frank sprak over een bedrag van gemiddeld 44 000 euro. Het maakt inderdaad een verschil of het gaat over mensen die aan het einde van hun carrière zitten of over jonge mensen. Het niveau maakt ook een verschil. Het gaat dus over het bedrag en niet over aantallen. Dat is waar we nu mee bezig zijn.

Kort samengevat, dat is technisch, we gaan dat ook schriftelijk meedelen: pensioenvoorwaarden in de recente pensioenwetgeving. Mensen die in 2012 60 jaar waren en voldoende dienstjaren hadden, 5 jaar voor statutairen, 38 jaar voor contractuelen, hebben op dat moment het recht verworven om met pensioen te gaan en behouden dat recht ook voor de toekomst. Voor deze categorie ligt de pensioendatum ergens tussen de 60ste en 65ste verjaardag. Dat zijn de mensen die geboren zijn tussen 1949 en 1952. Die aantallen hebben we trouwens al eens gedetailleerd uitgedeeld op een commissievergadering. Maar geen probleem, we kunnen die terug bezorgen. Ik ga de rest van die cijfers ook niet voorlezen. Ik denk dat dat weinig zin heeft.

De individuele gesprekken met de mensen die daarvoor in aanmerking komen zijn lopende. Ik heb ook uitdrukkelijk gevraagd, tot nu toe hebben we ons daar goed kunnen aan houden, dat wij als politiek daar niet in tussenkomen, noch qua aantallen, noch qua gesprekken. Laat dat z'n gang gaan. Ik vertrouw de administratie. Ik wil de vakbonden bedanken voor hun constructieve houding in deze ongetwijfeld moeilijke omstandigheden.

Personeelsleden geboren in 1953 is de volgende categorie. Die kunnen in 2014 zodra ze de leeftijd van 61 jaar bereikt hebben, dat wil zeggen 39 loopbaanjaren, op pensioen gaan. Hier gaat het in totaal over 24 personeelsleden. Ook met die mensen wordt nu gesproken. Zo gaan we verder. Die aantallen kan u krijgen. Geen probleem, we bezorgen die.

We hopen effectief zoveel mogelijk van het bedrag, nogmaals het bedrag, te behalen via vervroegd pensioneren. Als dat niet voldoende is, zullen wij effectief naar bijkomende mogelijkheden moeten zoeken. Neem van mij aan dat we daar gaan kijken hoe we dat op de minst pijnlijke manier kunnen doen. Maar goed, als dat niet haalbaar is, zullen we op een bepaald moment onze verantwoordelijkheid moeten nemen en dan zal dat gebeuren op basis van criteria, die we uiteraard ook zullen meedelen.

Wat ik wel wil zeggen, is het volgende. Het is niet per definitie zo dat, als we moeten overgaan tot naakte ontslagen, het dan over die diensten of die taken gaat die de provincie niet meer moet doen. Het is niet omdat iemand zijn dienst afgeschafte wordt dat het over die mensen gaat. Ook al verdwijnen die diensten, die mensen kunnen eventueel ook muteren naar andere diensten.

Een tweede zaak betreft een vraag van de vakbonden waar ik ook achter sta. Ik heb dat vanmorgen aan de deputatie voorgesteld. We zijn het er unaniem over eens dat we de evaluaties die nu gepland waren, niet laten plaatsvinden. We komen daarmee niet in de problemen qua statuut en naar decretale zaken toe. Nu evaluaties doen zou, denk ik, leiden tot conclusies voor bepaalde personeelsleden. En ten tweede, het zou aanleiding kunnen geven tot alle mogelijke juridische discussies voor mensen die bijvoorbeeld nu een negatieve evaluatie zouden krijgen en dan bij de naakte ontslagen zouden zijn. Dat zou geen goede aangelegenheid zijn.

Uw vijfde vraag ging over andere bezuinigingen. Ik denk dat collega Smeets daar al voldoende op ingegaan is. We hebben ook onmiddellijk gezocht, uiteraard binnen de personeelsbegroting. Wij hebben bijvoorbeeld 160 000 euro kunnen uitsparen, want er is beslist van bijna geen aanwervingen te doen. Dan moet je ook geen advertenties plaatsen, geen jury's en dat soort toestanden.

Dan de detacheringen. We gaan u dat ook bezorgen. Het is zo dat de plaatsen voor detacheringen, wettelijk of decretaal afhankelijk van het federale of het Vlaamse niveau, beperkt zijn. Bijvoorbeeld in een gemeente bij het kabinet van de burgemeester of een schepen, of bij een erkende fractie in de gemeenteraad, of bij sommige strikt omschreven taken. Het is dus niet zo dat wij x-aantal mensen naar de gemeenten gaan detacheren. Dat gaat gewoon niet. Dat is een zeer beperkte mogelijkheid. Anderzijds zegt u om x-aantal mensen naar de gemeenten te laten gaan, want die vragen mensen. Dat is natuurlijk een vrije keuze. Dat is externe personeelsmobiliteit. Er zijn de laatste jaren al heel wat dingen op Vlaams niveau veranderd. Dat mensen van de ene naar de andere overheid kunnen gaan, het is nog niet zo dat dat volledig kan. In die zin is dat een vrije keuze van de personeelsleden. Als personeelsleden daar gebruik van zouden maken, laat dat dan aansluiten bij mijn eerste punt, namelijk, mensen die op vrijwillige basis een oplossing zoeken. Dat kunnen wij niet opleggen.

Ik denk dat ik op alle vragen geantwoord heb. Ik wil nog twee zaken zeggen. Mijnheer De Meester zei dat een gedeputeerde stapels brieven aan 't ondertekenen was. Inderdaad, dat was ik. Dat waren geen ontslagen. Iedereen heeft goede en slechte kanten. Ik hoop dat ik er ook goede heb. Maar één van mijn slechte kanten is dat ik altijd probeer om twee zaken tegelijk te doen. Vandaar dat ik ook vaak teken of lees terwijl ik iets anders aan 't doen ben. Mijn excuses daarvoor als iemand zich daaraan zou storen.

Wat college Verbrugge betreft. Ik heb geen enkel probleem om in alle sereniteit en rust een commissievergadering te wijden, we hebben dat trouwens al eens gedaan, aan het verleden. Ik was daar toen niet bij, maar wel mijn partij. Ik ga daarin geen enkele verantwoordelijkheid uit de weg. Laat dat duidelijk zijn. Ik denk dat we nu, dat is een oproep, op een zo serene mogelijke manier moeten proberen af te handelen wat we moeten doen, namelijk dat bedrag halen. Als het kan op vrijwillige basis. Des te beter. Wanneer dat gebeurd is, in januari of wanneer u maar wenst, ben ik graag bereid om op vragen over het verleden of op vragen over wat we van plan waren te doen met het personeelsbeleid als de klap van die week niet gekomen was, in te gaan.

Ik denk dat het op dit ogenblik niet opportuun is om over sommige dingen uitspraken te doen. De politiek moet z'n werk doen. De vakbonden moeten hun werk doen. Ik hoop dat we dat met zo weinig mogelijk pijn voor de betrokken personeelsleden kunnen afronden. Maar naakte ontslagen doen pijn.

De heer Jean-Paul Peuskens:

Voorzitter, mag ik even reageren want mijn naam werd een paar keer genoemd. Ik ben zelfs genomineerd voor een Oscar, waarvoor mijn oprechte dank.

Ik betreur en begrijp niet waarom beide interpellanten die 3,6 miljoen euro minimaliseren. Het gaat over veel geld. Ik zou dat toch wel willen benadrukken.

Het weekend van 21 en 22 september zijn wij officieel in kennis gesteld door de Vlaamse Regering. Op dat ogenblik hadden wij onze budgetspreking en de oefening daaromtrent al heel grondig voorbereid. Collega Smeets kan dat bevestigen. Drie, vier dagen later, meer bepaald 25 en 26 september zouden we dat budget finaliseren. Toen ik 's maandags op kantoor kwam was mijn eerste reactie: nog eens 3,6 miljoen euro besparen nadat we de oefening op vraag van collega Smeets al zo grondig gedaan hebben, hoe gaan we dat nog doen? De komende weken zal blijken dat wij op posten waarvan nu sprake is, zoals bijvoorbeeld communicatie, bijzonder flink bespaard hadden nog vooraleer wij zicht hadden op die 3,6 miljoen euro. Na die vermindering in het Provinciefonds hebben we daar nog een extra beweging gedaan.

Spontaan heb ik mij diezelfde dag durven permitteren om de personeelsdirecteur, de heer Vos, te contacteren. Ik heb hem gevraagd hoeveel jobs overeenkwamen met 3,6 miljoen euro. Zuiver informatief. Hij antwoordde daarop: "Aan 40 000 euro per job, gaat dat over 90 jobs". Ik zeg: "Wat zeg je me nu? Dit verrast me compleet". Temeer, omdat er inderdaad door die Vlaamse Regering met ons voorafgaandelijk geen overleg geweest is.

Ik zou toch ook nog eens willen benadrukken dat wij de voorbije vier jaar een intens debat gevoerd hebben met de Vlaamse Regering over de interne staatshervorming. Taken zouden worden herverdeeld tussen de drie verschillende bestuursniveaus. Het uitgangspunt daarbij was: meer transparantie, minder dubbel werk, geen blinde vlekken meer en de nadruk op het Vlaamse niveau en het lokale. Daar kan ik mee leven. Ik ben zelf

bestuurder geweest in een relatief kleine gemeente. De discussie werd op dat ogenblik mijns inziens gezien als een manier om de Vlaamse provinciebesturen op termijn af te schaffen. Dat is hetgeen ik betreurd heb.

Uit verschillende nota's blijkt dat de minister bevoegd voor Binnenlands Bestuur, voor Binnenlandse Aangelegenheden dit tussenniveau eigenlijk liever kwijt dan rijk is. Ik ervaar dat als Limburger als een heel spijtige zaak, omdat ik van mening ben dat net wij als provincie veel kunnen betekenen voor die 44 Limburgers. Toegegeven, wij zullen ons moeten heroriënteren en we zullen meer dan voorheen de nadruk moeten leggen op nog intenser samenwerken met de lokale besturen en we moeten ons nog meer dan voorheen ten dienste van de Limburgers stellen.

Als ik in de presentatie van mijnheer Verbrugge de cijfers van personeel bekijk ... Cijfers spreken voor zich. Die kan je moeilijk tegenspreken. Alleen hebben wij meer personeel in Limburg omdat ik van mening ben dat onze provincie een grotere rol speelt dan de andere provincies. Ik bedoel naar taakstelling toe. Als je in een provincie beschikt over grootsteden dan verschilt dat. Wij hebben die niet. Ik ben van mening dat de provincie Limburg ook in de toekomst een heel grote rol van betekenis kan spelen. Ik weet dat u in uw partij daar anders over denkt, net zoals er in mijn partij mensen zijn die pleiten voor het behoud. In Limburg blijft alleen mevrouw Brepoels over. Zij laat mij regelmatig verstaan dat ze een goede samenwerking tussen de provinciale overheid en het lokale bestuur best wel ziet zitten. Mijnheer Luyckx bij u, geniet wel mijn sympathie, mevrouw Vandersteegen. Die man was vrij eerlijk toen hij zei, hij spreekt ook namens de N-VA-fractie: "Het is onze bedoeling om op termijn die provincies af te bouwen". Daar was ik ook getuige van.

Ik spreek hier als Limburger die dit instrument graag zou willen behouden omdat ik op termijn de voordelen ervan inzie. Ik doe een oproep, en ik meen dat heel oprecht, om over alle partijgrenzen heen samen te werken en te proberen om Limburg te redden. Is dat als provinciebestuur? Moet dat als stadsregio? In ieder geval, denk ik, dat de bereidwilligheid om ons te heroriënteren er is. Ik voel dat ook aan bij ons personeel. Ik denk dan dat wij in de toekomst voor onze gemeentebesturen maar zeker ook voor onze inwoners een rol van betekenis kunnen spelen.

Wat mij enigszins stoort, is het feit dat jullie de indruk wekken dat die 3,6 miljoen euro niet veel voorstelt. Ik moet u zeggen, dat kan hier bevestigd worden, dat die er gekomen is op een ogenblik dat wij er al een zeer flinke budgetbespreking hadden opzitten. Je kan die 3,6 miljoen euro, die ons in extremis wordt weggenomen door de Vlaamse Regering, niet dichtfietsen door alleen te besparen in werkingsmiddelen, in investeringen. Neen, hier hebben we een heel pijnlijke keuze moeten maken. Nogmaals, deze deputatie dankt niet graag mensen af.

We hebben in Limburg, via SALK, de ambitieuze doelstelling om op korte termijn zoveel mogelijk jobs te realiseren. Dan vind ik het spijtig dat wij onze reserve inzetten om dat economische herstel in Limburg te bespoedigen en dat we zelf geconfronteerd worden, drie dagen voor we ons eigen budget finaliseren, met nog eens een verlies van 3,6 miljoen euro. Een heel spijtige zaak.

Nogmaals, heel veel inspanningen gedaan. De komende dagen zullen dat aantonen. Als je vandaag de krant leest, dan zie je al dat we in heel veel beleidsdomeinen verschuivingen gedaan hebben met het oog op besparingen. Dit soort van oefeningen kan je niet doen door te besparen...

De voorzitter:

Gedeputeerde, mogen we dat houden voor de beleidsverklaringen? Daar komen we uitgebreid op terug bij de globale begroting en de meerjarenbegroting.

De heer Hendrik Verbrugge:

Ik ga kort reageren.

Mijnheer Peuskens, luister toch eens goed naar wat er gezegd is. Ik heb, denk ik, een heel gemodereerde tussenkomst gedaan. Ik heb er zo weinig mogelijk emotie in gestoken. Ik heb u attent gemaakt op het feit dat u tweemaal uit de bocht gegaan bent in uw communicatie naar de publieke opinie toe. Ik zou het appreciëren dat u daarvoor in eigen boezem kijkt. Zoals u ook eens in eigen boezem zou moeten kijken voor uw communicatie naar collega Pauly toe. Dit heb ik u ter goeder trouw medegedeeld. Uw waterval van antwoord was niet nodig. Uw collega-gedeputeerden hebben zeer duidelijk geantwoord.

De voorzitter:

Mijnheer Verbrugge, mogen we spreken over de inhoud?

De heer Hendrik Verbrugge:

Voorzitter, u gaat mij niet onderbreken.

De voorzitter:

Ik mag u perfect onderbreken.

De heer Hendrik Verbrugge:

Overigens, voorzitter, u bent uit uw rol gevallen door de sneer die u daarstraks gegeven hebt ...

De voorzitter:

Mijnheer Verbrugge, ik ben nog altijd lid ...

De heer Hendrik Verbrugge:

... door te zeggen dat ik selectief citeer uit bepaalde informatie die ik haal ...

De voorzitter:

Mijnheer Verbrugge, ...

De heer Hendrik Verbrugge:

Voorzitter, dit is onterecht.

De voorzitter:

Mijnheer Verbrugge, ik heb u het woord afgenomen. Ik heb de micro afgezet.

De heer Jean-Paul Peuskens:

Mijnheer Verbrugge, u valt uit uw rol.

- rumoer

De voorzitter:

Mijnheer Verbrugge, over die sneer zullen we het dadelijk hebben. Ik heb hier nog altijd mijn rechten als raadslid. Als ik in debat wil gaan, zal ik het woord geven aan een ondervoorzitter. Dan ga ik op die manier in debat. Dat heb ik niet gedaan. Ik vraag u alleen maar in uw reactie op de tussenkomst van de heer Peuskens, te spreken over de inhoud. Als we beginnen over attitudes, dan stop ik uw tussenkomst. Ofwel gaat u terug naar uw vraag en repliceert u op het antwoord van de gedeputeerde ... We gaan hier niet het debat voeren over iemand zijn attitude. We hebben daar al op geantwoord. Ik zal daarover waken. De gedeputeerde heeft zeker niet geantwoord in een stijl zoals deze van vorige raadszitting naar mijnheer Pauly toe. Het is aan u om een oordeel te vellen, maar het is ook aan mij om te zeggen dat het stopt als we spreken over attitudes en personen.

De heer Hendrik Verbrugge:

Oké, voorzitter, ik apprecieer het dat u zelf erkent dat u de tussenkomst die u daarstraks gedaan hebt, had moeten doen vanop het spreekgestoelte en niet vanuit de zetel van de voorzitter.

De voorzitter:

Kijkt u ooit naar Villa Politica, dan stop ik erover, om te horen wat Peumans allemaal uit zijn botten slaat vanuit z'n zetel?

De heer Hendrik Verbrugge:

U bent altijd de eerste om te zeggen dat we niet over andere niveaus moeten spreken.

De voorzitter:

Bij deze.

De heer Hendrik Verbrugge:

U bent de eerste om te zeggen dat we niet over andere niveaus moeten spreken en...

De voorzitter:

Mijnheer Verbrugge, ...

De heer Hendrik Verbrugge:

... nu doet u het zelf. Voorzitter, voor de tweede maal valt u uit uw rol.

De voorzitter:

Wil u misschien antwoorden op de tussenkomst van mijnheer Peuskens?

De heer Hendrik Verbrugge:

Ik wil gedeputeerde Smeets bedanken voor de heel objectieve antwoorden. Het is niet omdat wij van mening verschillen dat wij niet luisteren naar wat de gedeputeerden vertellen. Er zijn zaken die ik niet goed vind, maar ik heb tenminste geluisterd en ik heb genoteerd wat hij gezegd heeft.

Hetzelfde voor gedeputeerde Vandenhove, die ik ook feliciteer met zijn correct antwoord.

De tussenkomst van collega Peuskens was voor niks nodig.

Ik neem u op uw woord, gedeputeerde, u kennende, uw stijl kennende, dat u dat op een correcte manier aan deze raad zal mededelen.

Ik ben al heel blij te horen dat het communicatiebudget van deze deputatie serieus naar beneden gebracht zal worden. Ik heb wel geen enkele repliek gehoord over de historie. Maar ik neem gedeputeerde Vandenhove op zijn woord. We gaan dit sereen behandelen, dat willen we doen. Maar u kan niet ontkennen dat er politieke verantwoordelijkheden zijn die op een juiste manier naar de publieke opinie moeten gebracht worden.

Dank u.

De heer Wim De Meester:

Ik heb met aandacht geluisterd naar de antwoorden. Ik heb daar bedenkingen bij. Ik vind de antwoorden correct weergegeven. Ik ga even spreken over de akkoorden met de Vlaamse Regering in verband met het beheer van de waterlopen. Dat komt bij mij over als een soort betonning van de provincies. Onze fractie en onze partij is eigenlijk voor het subsidiariteitsbeginsel, meer bevoegdheden voor de gemeenten. Hoe gaan ze dat oplossen? Dat kan via fusies gebeuren, maar dat is een heel ander verhaal.

Ik heb gelezen dat 50% van de gepensioneerden vervangen wordt. Dat zal misschien ontkracht worden door de cijfers die ik van u krijg, mijnheer Vandenhove? Dat was in een krantenartikel. Ik ben nogal sceptisch als het gaat over krantenartikelen omdat die soms weerlegd worden.

Dhr. Ludwig Vandenhove:

Dat is onderdeel, supplementair dat maar één op twee van de gepensioneerden vervangen wordt. Maar dat gaat over de toekomst. Dit is een operatie die we nu moeten doen om de begroting en de meerjarenplanning rond te krijgen. Dat wil zeggen dat in de toekomst, tot 2018, één op twee gepensioneerden vervangen wordt. Dat is de afspraak die ik, denk ik, gecommuniceerd heb in augustus, omdat men alle provincies gecontacteerd had en men hier niemand kon bereiken. Ik heb het weekend nadien de communicatie gedaan op basis van een beleidsnota van de vorige deputatie, maar waar ik het volledig mee eens ben.

De heer Wim De Meester:

Daar direct een getal op plakken vind ik nogal sneu. Het hangt toch ook van de job af.

Dhr. Ludwig Vandenhove:

Dat is hetgeen collega Smeets zegt. Dat zijn natuurlijk gemiddelden. Iemand die het gras afrijdt moet vervangen worden.

De heer Wim De Meester:

Ik heb problemen met het volgende. Mijnheer Peuskens zei dat hij de directeur van Personeel belde en die gaf een getal. Ik begrijp niet dat je met dat getal, 50 personeelsleden, naar de pers loopt. Zeg dan "een aantal personeelsleden". Maar daar nu direct 50 personeelsleden op plakken? Tenzij je natuurlijk sensatiebelust bent, soms heb je dat wel, om op die manier de pers nog eens te beïnvloeden. Ik vind het een verkeerd signaal om daar direct een getal op te plakken. Gedeputeerde Vandenhove heeft zelf gezegd dat het van de situatie zal afhangen. Misschien dat een aantal mensen vroeger op pensioen wil gaan, of wil uitkijken naar een andere job.

Ik sprak ook over de mogelijkheden voor detachering. Ik begrijp dat die beperkt zullen zijn.

Kijk, dat kost weer geld, maar een mens moet sociaal zijn in zo'n situaties. Gezinnen worden hier immers getroffen. Is er een budget of is er een intentie om outplacement te organiseren?

Dhr. Ludwig Vandenhove:

Outplacement is sowieso opgenomen. Dat stond in de communicatie. En twee -ik heb dat deze morgen trouwens ook op deputatie gezegd- we hebben heel wat satellieten rond de provincie, rechtstreeks of onrechtstreeks. Gisteren was er bijvoorbeeld een vzw die onder mijn bevoegdheid valt waar iemand wegging. Ik heb onmiddellijk een mail gestuurd naar de griffier en naar HRM om hen te zeggen geen vacature uit te schrijven, maar in eerste instantie een beroep te doen op die 50.

Outplacement is opgenomen.

De heer Wim De Meester:

Dan over mijn zevende vraag. Welke criteria worden gehanteerd voor ontslag? Dat is bezorgdheid over de objectiviteit. Onlangs, een tiental dagen geleden, hebben we een krantenartikel gelezen waarin stond dat 70 of 90% via een partijkaart hun job heeft. Ik heb wat schrik. Hier zijn mensen die niet via een partijkaart binnengekomen zijn. Ik hoop dat het op een objectieve manier zal gebeuren. We gaan dat blijven volgend. We

zullen die dossiers opvragen. Ik vind het belangrijk dat het op een neutrale manier gebeurt, los van alle partijkaarten.

Dan zou ik ook nog spreken over het communicatiebudget.

De voorzitter:

We spreken over het personeel. Het communicatiebudget komt aan bod bij de budgetbesprekingen 2014.

De heer Wim De Meester:

Voorzitter, het is daarnet aangehaald. Ik zou zekerheid willen hebben. Ik heb gelezen, ik weet niet of het correct is ...

De voorzitter:

Mijnheer De Meester, ik neem u ook het woord af als u vraagt of het nu klopt of niet. Mijnheer De Meester, het gaat over personeel. Aangaande de meerjarenbegroting en het budget worden inderdaad aankondigingen door gedeputeerden gedaan. Dat klopt. U krijgt zes avonden lang de mogelijkheid om hen daarover te ondervragen.

De heer Wim De Meester:

Ik begrijp dat u de deputatie buiten schot wil houden.

De voorzitter:

Neen, ik wil dat niet. U kan die vraag perfect dan stellen. Als het daarover gaat, zet ik uw micro af.

De heer Wim De Meester:

Ik heb over bezuinigingen gesproken, voorzitter. Communicatie is één van de bezuinigingen die ...

De voorzitter:

Uw interpellatie gaat enkel en alleen over de 50 aangekondigde ontslagen, mijnheer De Meester, en daar houden we ons aan.

De heer Wim De Meester:

Neen, voorzitter, ik heb mijn zeven ...

Mevr. Miet Vandersteegen:

Ik zou met een positieve noot willen afsluiten. Ik heb eerst een vraag. Ik heb hier niets gehoord over de besparingen die er vanuit de kabinetten zouden gebeuren. Als ik het goed heb, zijn er een aantal mensen die als gedetacheerden op de kabinetten werken. Een afslanking daar zou niet zo pijnlijk zijn omdat een aantal mensen terug kan naar hun vorige job. Dat is één.

Twee. We hebben een suggestie. Ik heb die gisteren ook even op het bureau aangehaald. Wij willen als fractie het voorstel doen om de Verenigde Commissie en de commissievergaderingen te laten samenvallen, waardoor we één zitpenning per provincieraadslid per maand zouden afstaan. We hebben dat berekend. Zonder de kilometervergoeding betekent dit een besparing van 126 000 euro per jaar, zijnde het loon van, als ik het goed heb gehoord, drie personeelsleden. Dit is onze positieve inbreng.

Als men ons de kans geeft, willen wij nog altijd, zoals we dat vanaf het begin gezegd hebben, constructief meedenken. Dat is nog niet gebeurd, maar het is nooit te laat om te veranderen.

De heer Wim De Meester:

Voorzitter, ik had beloofd om een suggestie te doen. Ik zit niet zo politiek correct in mekaar dat ik altijd over positivisme en dergelijke spreek. Ik wil een suggestie doen. Het zal misschien hard aankomen maar ik ga ze toch lanceren.

De kloof tussen burger en politiek is enorm. Dat weten we allemaal. Het is aan de politiek om het voorbeeld te geven in goede en kwade dagen. Vandaag zitten we in die kwade dagen. Iedereen moet besparen, in de eerste plaats de politiek vind ik. Vorige legislatuur zetelde ik als provincieraadslid in enkele afgeleide mandaten. Ik heb daar geen ruchtbaarheid aan gegeven. Op twee na waren die mandaten zonder toekenning van zitpenningen. Ik ben daar consequent naartoe gegaan. In Toerisme Limburg en Onthaalbureau Inburgering Limburg heb ik uit principe als enige de zitpenning geweigerd. In de politiek moet niet alles om geld draaien.

Door de wijziging van het provinciedecreet werd het aantal raadsleden van 75 naar 63 gebracht. Het aantal gedeputeerden zal volgende legislatuur verminderen met één gedeputeerde. Mijn suggestie is de volgende. Verminder de deputatie al vanaf één januari met 1 gedeputeerde. Dat zou pas een sterk signaal zijn.

Dat was het, voorzitter.

De voorzitter:

Dank u wel, mijnheer De Meester.

De heer Jean-Paul Peuskens:

Dat verdient ongetwijfeld een Oscar.

De voorzitter:

We sluiten die interpellatie af. We hebben nog een tweede interpellatie.